

DIREKTIVA (EU) 2019/771 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 20. maja 2019****o nekaterih vidikih pogodb za prodajo blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Da bi Unija ostala konkurenčna na svetovnih trgih, mora izboljšati delovanje notranjega trga in se uspešno odzvati na številne izzive gospodarstva, ki čedalje bolj temelji na tehnologijah. Strategija za enotni digitalni trg določa celovit okvir, ki omogoča lažje vključevanje digitalne razsežnosti v notranji trg. Prvi steber strategije za enotni digitalni trg obravnava razdrobljenost na področju trgovine znotraj EU, in sicer vse največje ovire za razvoj čezmejnega e-poslovanja, ki predstavlja najpomembnejši del čezmejne prodaje blaga podjetij potrošnikom.
- (2) V skladu s členom 26(1) in (2) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) Unija sprejme ukrepe za vzpostavitev ali zagotavljanje delovanja notranjega trga, ki zajema območje brez notranjih meja, na katerem je zagotovljen prosti pretok blaga in storitev. Unija v skladu s členom 169(1) in točko (a) člena 169(2) PDEU prispeva k doseganju visoke ravni varstva potrošnikov z ukrepi, sprejetimi v skladu s členom 114 PDEU v okviru uresničevanja notranjega trga. Cilj te direktive je najti pravo ravnovesje med doseganjem visoke ravni varstva potrošnikov in spodbujanjem konkurenčnosti podjetij, obenem pa zagotavljati spoštovanje načela subsidiarnosti.
- (3) Nekatero vidike pogodb o prodaji blaga bi bilo treba harmonizirati, pri čemer bi bilo treba izhajati iz visoke ravni varstva potrošnikov, da bi dosegli pravi enotni digitalni trg, povečali pravno varnost in zmanjšali transakcijske stroške, zlasti za mala in srednja podjetja (MSP).
- (4) E-poslovanje je glavno gonilo rasti na notranjem trgu. Vendar velik del njegovega potenciala za rast ostaja neizkoriščen. Da bi okrepili konkurenčnost Unije in spodbudili rast, mora Unija hitro ukrepati in gospodarske akterje spodbuditi k sprostitvi celotnega potenciala, ki ga ponuja notranji trg. Celoten potencial notranjega trga se lahko sprosti samo, če imajo vsi udeleženci na trgu nemoten dostop do čezmejne prodaje blaga, vključno s transakcijami e-poslovanja. Pravila pogodbenega prava, na podlagi katerih se sklepajo pravni posli med udeleženci na trgu, spadajo med ključne dejavnike za odločitve podjetij o čezmejni ponudbi blaga. Vplivajo tudi na to, v kakšni meri so potrošniki pripravljene sprejeti to obliko nakupovanja in ji zaupati.
- (5) Tehnološki razvoj je privedel do rastočega trga blaga, ki vključuje digitalne vsebine ali digitalne storitve ali je z njimi medsebojno povezano. Zaradi vse večjega števila takih naprav in njihove hitro rastoče uporabe pri potrošnikih je potrebno ukrepanje na ravni Unije, da bi zagotovili visoko raven varstva potrošnikov in povečali pravno varnost glede pravil, ki se uporabljajo za pogodbe za prodajo takih proizvodov. Povečanje pravne varnosti bi pripomoglo k okrepitvi zaupanja potrošnikov in prodajalcev.

⁽¹⁾ UL C 264, 20.7.2016, str. 57.⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 26. marca 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 15. aprila 2019.

- (6) Pravila Unije, ki se uporabljajo za prodajo blaga, so še vedno razdrobljena, čeprav so bila pravila o pogojih dostave in, kar zadeva pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, obveznostih glede predpogodbenih informacij in pravici do odstopa že popolnoma harmonizirana v Direktivi 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾. Drugi ključni pogodbeni elementi, kot so merila za skladnost blaga s pogodbo ter jamčevalni zahtevki v primeru neskladnosti s pogodbo in glavni načini za njihovo uveljavljanje, so trenutno predmet minimalne harmonizacije na podlagi Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾. Države članice so imele možnost, da presežejo standarde Unije in uvedejo ali ohranijo pravila, ki zagotavljajo še višjo raven varstva potrošnikov. To možnost so izkoristile v zvezi z različnimi elementi in v različnem obsegu. Zato se nacionalne predpise za prenos Direktive 1999/44/ES danes močno razlikujejo v bistvenih elementih, kot je neobstoj ali obstoj hierarhije jamčevalnih zahtevkov.
- (7) Obstoječe razlike lahko negativno vplivajo na podjetja in potrošnike. V skladu z Uredbo (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾ morajo podjetja pri usmerjanju svojih dejavnosti k potrošnikom v drugih državah članicah upoštevati zavezujoča pravila potrošniškega pogodbenega prava države običajnega prebivališča potrošnika. Ker se ta pravila med državami članicami razlikujejo, imajo lahko podjetja dodatne stroške. Zato številna podjetja raje še naprej trgujejo le v domači državi ali izvažajo samo v eno ali dve državi članici. Ta odločitev za čim manjšo izpostavljenost stroškom in tveganjem, povezanim s čezmejnimi trgovanjem, ima za posledico izgubljene priložnosti za širitev trgovanja in izkoriščanja ekonomije obsega. To prizadene zlasti MSP.
- (8) Čeprav potrošniki pri nakupovanju iz tujine zaradi uporabe Uredbe (ES) št. 593/2008 uživajo visoko raven varstva, pravna razdrobljenost negativno vpliva tudi na njihovo zaupanje v čezmejne transakcije. K pomanjkanju zaupanja prispeva več dejavnikov, vendar je eden glavnih pomislekov potrošnikov negotovost glede njihovih ključnih pogodbenih pravic. Ta negotovost obstaja ne glede na to, ali potrošnike v razmerju do prodajalca, ki k njim usmerja svoje čezmejne dejavnosti, varujejo zavezujoča pravila potrošniškega pogodbenega prava njihove države članice, in ne glede na to, ali potrošniki s prodajalci, ki svojih poslovnih dejavnosti ne opravljajo v državi članici potrošnika, sklenejo čezmejne pogodbe.
- (9) Čeprav spletna prodaja blaga predstavlja veliko večino čezmejne prodaje v Uniji, razlike v nacionalnih pravilih pogodbenega prava enako vplivajo na trgovce na drobno, ki uporabljajo prodajne poti na daljavo, in trgovce na drobno, ki prodajajo z osebnim stikom, ter jim onemogočajo, da bi svoje dejavnosti razširili prek meja. Ta direktiva bi morala zajemati vse prodajne poti, da bi se vzpostavili enaki konkurenčni pogoji za vsa podjetja, ki prodajajo blago potrošnikom. Z določitvijo enotnih pravil za različne prodajne poti bi morala ta direktiva preprečiti vsako odstopanje, ki bi ustvarilo nesorazmerna bremena za vedno večje število trgovcev na drobno v Uniji, ki uporabljajo več prodajnih poti. Potreba po ohranitvi skladnih pravil o prodaji in garancijah za vse prodajne poti je bila potrjena s preverjanjem ustreznosti prava na področju varstva potrošnikov in trženja, ki ga je izvedla Komisija in je bilo objavljeno 29. maja 2017 ter se je nanašalo tudi na Direktivo 1999/44/ES.
- (10) Ta direktiva bi morala zajemati pravila o prodaji blaga, tudi blaga z digitalnimi elementi, ki bi se nanašala samo na ključne pogodbene elemente, ki so potrebni za premagovanje ovir v zvezi s pogodbenim pravom na notranjem trgu. V ta namen bi bilo treba v celoti harmonizirati pravila o zahtevah za skladnost, jamčevalnih zahtevkih, ki so potrošnikom na voljo v primeru neskladnosti blaga s pogodbo, in glavnih načinov uveljavljanja teh jamčevalnih zahtevkov, raven varstva potrošnikov v primerjavi z Direktivo 1999/44/ES pa dvigniti. Popolnoma harmonizirana pravila o nekaterih bistvenih elementih potrošniškega pogodbenega prava bi podjetjem, zlasti MSP, omogočila, da lažje ponudijo svoje izdelke v drugih državah članicah. Potrošniki bi bili zaradi popolnoma harmoniziranih ključnih pravil deležni visoke ravni varstva in večje blaginje.

⁽³⁾ Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 304, 22.11.2011, str. 64).

⁽⁴⁾ Direktiva 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij (UL L 171, 7.7.1999, str. 12).

⁽⁵⁾ Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

- (11) Ta direktiva dopolnjuje Direktivo 2011/83/EU. Medtem ko Direktiva 2011/83/EU predvsem vsebuje določbe o zahtevah glede predpogodbenih informacij, pravici do odstopa od pogodb, sklenjenih na daljavo in zunaj poslovnih prostorov, pravila o dostavi blaga in prenosu tveganja, pa ta direktiva določa pravila o skladnosti blaga s pogodbo, jamčevalne zahtevke, ki so potrošnikom na voljo v primeru neskladnosti, in načine njihovega uveljavljanja.
- (12) To direktivo bi bilo treba uporabljati le za premične materialne predmete, ki predstavljajo blago v smislu te direktive. Državam članicam bi zato moralo biti prepuščeno, da urejajo pogodbe za prodajo nepremičnin, kot so stanovanjske zgradbe, in njihovih sestavnih delov, ki naj bi tvorili večji del takšne nepremičnine.
- (13) Ta direktiva in Direktiva (EU) 2019/770 Evropskega parlamenta in Sveta⁽⁶⁾ bi se morali medsebojno dopolnjevati. Medtem ko so v Direktivi (EU) 2019/770 določena pravila v zvezi z nekaterimi zahtevami glede pogodb o dobavi digitalne vsebine ali digitalnih storitev, so v tej direktivi določena pravila v zvezi z nekaterimi zahtevami glede pogodb za prodajo blaga. Da bi izpolnili pričakovanja potrošnikov in zagotovili jasen in enostaven pravni okvir za trgovce z digitalno vsebino ali digitalnimi storitvami, se Direktiva (EU) 2019/770 uporablja za dobavo digitalne vsebine ali digitalnih storitev, tudi digitalno vsebino, dobavljeno na materialnem nosilcu podatkov, kot so DVD-ji, CD-ji, ključki USB in pomnilniške kartice, pa tudi za sam materialni nosilec podatkov, pod pogojem, da materialni nosilec podatkov deluje izključno kot nosilec digitalne vsebine. Nasprotno bi se morala ta direktiva uporabljati za pogodbe o prodaji blaga, vključno z blagom z digitalnimi elementi, ki za opravljanje svojih funkcij zahtevajo digitalno vsebino ali digitalno storitev.
- (14) Izraz „blago“ iz te direktive bi bilo treba razumeti, da vključuje „blago z digitalnimi elementi“, in se torej nanaša tudi na digitalno vsebino ali digitalno storitev, ki je vključena v tovrstno blago ali je z njim medsebojno povezana na tak način, da blago brez te digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi moglo opravljati svoje funkcije. Digitalna vsebina, ki je vključena v blago ali je z njim medsebojno povezana, so lahko vsi podatki, ki so proizvedeni in dobavljeni v digitalni obliki, kot so operacijski sistemi, aplikacije in druga programska oprema. Digitalna vsebina je lahko predhodno nameščena ob sklenitvi prodajne pogodbe ali pa se lahko, kadar je v pogodbi tako določeno, namesti naknadno. Digitalne storitve, medsebojno povezane z blagom, lahko vključujejo storitve, ki omogočajo ustvarjanje, obdelavo ali hrambo podatkov v digitalni obliki ali dostop do njih, kot so programska oprema kot storitev, ponujena v okolju računalništva v oblaku, nepretrgana dobava podatkov o prometu v navigacijski sistem ali nepretrgana dobava posamezniku prilagojenih načrtov vadbe prek pametne ure.
- (15) Ta direktiva bi se morala uporabljati za pogodbe za prodajo blaga, vključno z blagom z digitalnimi elementi, kadar blago brez vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi opravljalo svoje funkcije in kadar je ta digitalna vsebina ali storitev zagotovljena z blagom v skladu s prodajno pogodbo v zvezi s tem blagom. Od vsebine te pogodbe bi moralo biti odvisno, ali je dobava vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe s prodajalcem. To bi moralo zajemati vključeno ali medsebojno povezano digitalno vsebino ali digitalne storitve, katerih dobava se izrecno zahteva v pogodbi. Vključevati bi moralo tudi prodajne pogodbe, ki jih je mogoče razumeti kot pogodbe, ki zajemajo dobavo specifične digitalne vsebine ali specifične digitalne storitve, saj so običajne za blago iste vrste in bi jih potrošnik lahko razumno pričakoval glede na naravo blaga in ob upoštevanju vseh javnih izjav, ki so jih v predhodnih členih pogodbene verige dali prodajalec ali druge osebe v njegovem imenu, vključno s proizvajalcem. Na primer, če bi se pametni televizor oglaševal kot televizor, ki vsebuje določeno video aplikacijo, bi se za to aplikacijo štelo, da je del prodajne pogodbe. To bi moralo veljati ne glede na to, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev predhodno nameščena v blago ali pa jo je treba naknadno prenesti na drugo napravo in je z blagom le medsebojno povezana. Na primer, pametni telefon bi lahko že ob nakupu vseboval standardizirane predhodno nameščene aplikacije, zagotovljene v skladu s prodajno pogodbo, kot je aplikacija z alarmom ali aplikacija s fotografsko kamero. Drug primer bi lahko bila pametna ura. V tem primeru bi se ura sama štela za blago z digitalnimi elementi, ki lahko opravlja svoje funkcije le z aplikacijo, ki je zagotovljena v skladu s prodajno pogodbo, vendar jo mora potrošnik prenesti na pametni telefon; aplikacija bi tako bila medsebojno povezani digitalni element. To bi moralo veljati tudi, če vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve ne dobavi prodajalec sam, temveč jo v skladu s prodajno pogodbo dobavi tretja oseba. Da bi preprečili negotovost za prodajalce in potrošnike v primeru dvoma o tem, ali je dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe, bi se morala uporabljati pravila te direktive. Poleg tega samo dejstvo, da mora potrošnik soglašati

⁽⁶⁾ Direktiva (EU) 2019/770 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalne vsebine in digitalnih storitev (glej stran 1 tega Uradnega lista).

z licenčno pogodbo s tretjo osebo, da bi lahko uporabljal zadevno digitalno vsebino ali digitalno storitev, ne bi smelo vplivati na določanje dvostranskega pogodbenega razmerja med prodajalcem in potrošnikom, katerega sestavni del je dobava vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve.

- (16) Za razliko od tega, če odsotnost vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve ne preprečuje, da blago opravlja svoje funkcije, ali če potrošnik sklene pogodbo za dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki ni sestavni del prodajne pogodbe v zvezi z blagom z digitalnimi elementi, bi se moralo za to pogodbo šteti, da je ločena od pogodbe o prodaji blaga, tudi če bi prodajalec deloval kot posrednik te druge pogodbe s tretjo osebo in bi lahko spadal na področje uporabe Direktive(EU) 2019/770. Na primer, če potrošnik iz trgovine z aplikacijami na pametni telefon prenese aplikacijo za igro, je pogodba za dobavo aplikacije ločena od pogodbe za prodajo samega pametnega telefona. Zato bi se morala ta direktiva uporabljati le za prodajne pogodbe za pametne telefone, dobava aplikacije za igre pa bi morala spadati na področje uporabe Direktive (EU) 2019/770, če so izpolnjeni pogoji iz navedene direktive. Še en primer bi bil, kadar je izrecno dogovorjeno, da potrošnik kupi pametni telefon brez posebnega operacijskega sistema in nato sklene pogodbo za dobavo operacijskega sistema od tretje osebe. V takem primeru dobava operacijskega sistema, ki je bil kupljen ločeno, ne bi bila del prodajne pogodbe in tako ne bi spadala na področje uporabe te direktive, lahko pa bi spadala na področje uporabe Direktive (EU) 2019/770, če so izpolnjeni pogoji iz navedene direktive.
- (17) Ta direktiva bi morala za namene pravne jasnosti določiti opredelitev pojma prodajne pogodbe, pa tudi jasno opredeliti njeno področje uporabe. Področje uporabe te direktive bi moralo zajemati pogodbe za blago, ki ga je treba še izdelati oziroma proizvesti, tudi v skladu s specifikacijami potrošnika. Poleg tega bi namestitev blaga lahko spadala na področje uporabe te direktive, če je namestitev sestavni del prodajne pogodbe in jo mora izvesti prodajalec ali biti odgovoren zanjo. Kadar pogodba vključuje tako elemente prodaje blaga kot tudi elemente zagotavljanja storitev, bi moralo nacionalno pravo določiti, ali je celotno pogodbo mogoče šteti za prodajno pogodbo v smislu te direktive.
- (18) Ta direktiva ne bi smela vplivati na nacionalno pravo glede zadev, ki jih ta direktiva ne ureja, zlasti glede zakonitosti blaga, škode in splošnih vidikov pogodbenega prava, kot so sklenitev, veljavnost, ničnost ali učinki pogodb. Enako bi moralo veljati v zvezi s posledicami odstopa od pogodbe in nekaterimi vidiki glede popravila in zamenjave, ki jih ta direktiva ne ureja. Pri urejanju pravic strank, da zadržijo izpolnitev vseh ali dela svojih obveznosti, dokler druga stranka ne izpolni svojih obveznosti, bi moralo biti državam članicam še naprej prepuščeno, da urejajo pogoje in načine, na podlagi katerih potrošnik zadrži plačilo kupnine. Državam članicam bi moralo biti tudi še naprej prepuščeno, da urejajo potrošnikovo pravico do nadomestila za škodo, ki jo je utrpel, ker je prodajalec kršil to direktivo. Ta direktiva tudi ne bi smela vplivati na nacionalna pravila, ki ne zadevajo posebej potrošniških pogodb in določajo posebne jamčevalne zahtevke za nekatere vrste napak, ki se niso pokazale v trenutku sklenitve prodajne pogodbe, in sicer nacionalne določbe, ki lahko določijo posebna pravila v zvezi z odgovornostjo prodajalca za skrite napake. Ta direktiva prav tako ne bi smela vplivati na nacionalne zakonodaje v zvezi z nepogodbenimi zahtevki potrošnika v primeru neskladnosti blaga zoper osebe v predhodnih členih pogodbene verige, na primer proizvajalce ali druge osebe, ki izpolnjujejo obveznosti takih oseb.
- (19) Ta direktiva ne bi smela vplivati na možnost držav članic, da potrošnikom omogočijo izbiro posebnega zahtevka, če se neskladnost blaga pokaže kmalu po dobavi, in sicer na nacionalne določbe, ki lahko potrošniku dajejo pravico, da zavrne blago z napako in pogodbo obravnava kot, da je prenehala, ali zahteva takojšnjo zamenjavo v določenem kratkem obdobju po dobavi blaga, ki ne bi smelo presegati 30 dni.
- (20) Državam članicam bi moralo biti še naprej prepuščeno, da same določijo obveznosti prodajalca glede obveščanja v povezavi s sklenitvijo pogodbe ali dolžnosti prodajalca, da potrošnika opozori na primer na nekatere značilnosti blaga, ustreznost materialov, ki jih zagotovi potrošnik, ali morebitne pomanjkljivosti, zaradi specifičnih zahtev potrošnika, na primer zahteve potrošnika, da se za ukrojitev večerne obleke uporabi določena tkanina.
- (21) Državam članicam bi moralo biti tudi še naprej prepuščeno, da uporabo pravil iz te direktive razširijo na pogodbe, ki so izključene s področja uporabe te direktive, ali da te pogodbe urejajo drugače. Državam članicam bi moralo na primer biti še naprej prepuščeno, da varstvo, ki ga potrošnikom zagotavlja ta direktiva, razširijo tudi na fizične ali pravne osebe, ki niso potrošniki v smislu te direktive, kot so nevladne organizacije, zagonška podjetja ali MSP.

- (22) Opredelitev pojma potrošnik bi morala zajemati fizične osebe, ki delujejo zunaj svoje trgovske, poslovne ali obrtne dejavnosti ali poklica. Vendar bi morale biti državam članicam še naprej prepuščeno, da v primeru pogodb z dvojnimi namenoma, kadar je pogodba sklenjena za namene, ki so deloma znotraj trgovske dejavnosti osebe in deloma zunaj te dejavnosti, in kadar je namen trgovske dejavnosti tako omejen, da ne prevladuje v celotni vsebini pogodbe, določijo, ali bi se ta oseba prav tako morala šteti za potrošnika in pod katerimi pogoji.
- (23) To direktivo bi bilo treba uporabljati za vsako pogodbo, na podlagi katere prodajalec na potrošnika prenese lastništvo blaga ali se k temu zaveže. Za ponudnike platform bi se lahko štelo, da so prodajalci v skladu s to direktivo, če delujejo za namene v zvezi s svojo poslovno dejavnostjo in kot neposredni pogodbeni partner potrošnika za prodajo blaga. Državam članicam bi moralo biti še naprej prepuščeno, da razširijo uporabo te direktive na ponudnike platform, ki ne izpolnjujejo zahtev, da bi se šteli za prodajalca v skladu s to direktivo.
- (24) Zaradi ravnovesja med potrebo po pravni varnosti in ustrezno prilagodljivostjo pravnih pravil bi bilo treba vsako sklicevanje v tej direktivi na to, kar se od osebe lahko pričakuje ali kar oseba lahko pričakuje, razumeti kot sklicevanje na to, kar se lahko razumno pričakuje. Standard razumnosti bi bilo treba objektivno ugotoviti ob upoštevanju narave in namena pogodbe, okoliščin primera ter poslovnih običajev in praks zadevnih strank.
- (25) Za zagotovitev jasnosti glede tega, kaj lahko potrošnik pričakuje od blaga in za kaj odgovarja prodajalec v primeru, če ne dobavi tega, kar se pričakuje, je bistvenega pomena, da se pravila za določanje, ali je blago skladno, popolnoma harmonizirajo. Vsako sklicevanje na skladnost v tej direktivi bi se moralo nanašati na skladnost blaga s prodajno pogodbo. Da se zaščitijo legitimni interesi obeh strank prodajne pogodbe, bi bilo treba skladnost oceniti na podlagi subjektivnih in objektivnih zahtev za skladnost.
- (26) Zato bi moralo blago biti skladno z zahtevami, o katerih sta se v prodajni pogodbi dogovorila prodajalec in potrošnik. Takšne zahteve bi lahko med drugim zajemale količino, kakovost, vrsto in opis blaga, njegovo ustreznost za določen namen ter dobavo blaga z dogovorjenimi dodatki in vsemi navodili. Zahteve v prodajni pogodbi bi morale vključevati zahteve, ki izhajajo iz predpogodbenih informacij, ki so v skladu z Direktivo 2011/83/EU sestavni del prodajne pogodbe.
- (27) Pojem funkcionalnosti bi bilo treba razumeti, da se nanaša na načine, na katere lahko blago opravlja svoje funkcije glede na svoj namen. Pojem interoperabilnosti se nanaša na to, ali in v kolikšni meri lahko blago deluje s strojno ali programsko opremo, ki se razlikuje od tiste, s katero se blago iste vrste običajno uporablja. Uspešno delovanje bi na primer lahko vključevalo zmožnost blaga za izmenjavo informacij z drugo tovrstno programsko ali strojno opremo in za uporabo izmenjanih informacij.
- (28) Glede na to, da se digitalna vsebina ali digitalne storitve, vključene v blago ali medsebojno povezane z njim, nenehno razvijajo, se lahko prodajalci s potrošniki dogovorijo, da jim bodo zagotovili posodobitve za takšno blago. Posodobitve, kot so bile dogovorjene v prodajni pogodbi, lahko izboljšajo in povečajo element digitalne vsebine ali digitalne storitve blaga, širijo njegove funkcije, ga prilagodijo tehničnemu napredku, ga zaščitijo pred novimi varnostnimi grožnjami ali služijo drugim namenom. Zato bi bilo treba skladnost blaga z digitalno vsebino ali digitalnimi storitvami, ki so vključene v blago ali medsebojno povezane z njim, ocenjevati tudi glede na to, ali se element digitalne vsebine ali digitalne storitve tega blaga posodablja v skladu s prodajno pogodbo. Nedobavo posodobitev, ki so bile dogovorjene v prodajni pogodbi, bi bilo treba šteti za neskladnost blaga. Poleg tega bi bilo treba tudi posodobitve z napako ali nepopolne posodobitve šteti za neskladnost blaga, glede na to, da bi to pomenilo, da se take posodobitve ne izvajajo na način, določen v prodajni pogodbi.
- (29) Da bi bilo blago skladno, bi moralo poleg subjektivnih zahtev za skladnost izpolnjevati tudi objektivne zahteve za skladnost, določene v tej direktivi. Skladnost bi bilo treba med drugim ocenjevati glede na namen, za katerega bi se blago iste vrste običajno uporabljalo, glede na to, ali je blago dobavljeno z dodatki in navodili, za katere se lahko razumno pričakuje, da jih bo potrošnik prejel, ter ali ustrezajo vzorcu ali modelu, ki ga je prodajalec dal potrošniku na voljo. Blago bi moralo imeti tudi značilnosti in lastnosti, ki so običajne za blago iste vrste ter jih potrošnik lahko razumno pričakuje glede na naravo blaga in ob upoštevanju kakršne koli javne izjave, ki jo je dal prodajalec ali druga oseba v imenu prodajalca v predhodnih členih pogodbene verige.

- (30) Poleg pogodbeno dogovorjenih posodobitev bi moral prodajalec zagotavljati tudi posodobitve, vključno z varnostnimi, da bi zagotovil, da je blago z digitalnimi elementi še naprej skladno. Obveznost prodajalca bi morala biti omejena na posodobitve, ki so potrebne za ohranitev skladnosti takega blaga z objektivnimi in subjektivnimi zahtevami za skladnost, določenimi v tej direktivi. Razen če se stranki pogodbeno ne dogovorita drugače, prodajalec ne bi smel biti obvezan, da zagotovi posodobljene različice digitalne vsebine ali digitalne storitve za blago oziroma da funkcionalnost blaga izboljša ali razširi tako, da to presega zahteve o skladnosti. Če posodobitev, ki jo zagotovi prodajalec ali tretja oseba, ki dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev na podlagi prodajne pogodbe, povzroči neskladnost blaga z digitalnimi elementi, bi moral biti prodajalec odgovoren, da se vzpostavi skladnost blaga. Potrošniku bi moralo biti še naprej prepuščeno, da izbere, ali zagotovljene posodobitve namesti. Kadar se potrošnik odloči, da ne bo namestil posodobitev, ki so potrebne za ohranitev skladnosti blaga z digitalnimi elementi, potrošnik ne bi smel pričakovati, da bo takšno blago še naprej skladno. Prodajalec bi moral potrošnika obvestiti, da bo odločitev potrošnika, da ne namesti potrebnih posodobitev za ohranitev skladnosti blaga z digitalnimi elementi, vključno z varnostnimi posodobitvami, vplivala na odgovornost prodajalca za skladnost lastnosti blaga z digitalnimi elementi, ki naj bi se ohranile z zadevnimi posodobitvami. Ta direktiva ne bi smela vplivati na obveznosti zagotavljanja varnostnih posodobitev, določene v drugem pravu Unije ali v nacionalnem pravu.
- (31) Načeloma bi moral biti prodajalec v primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem je digitalna vsebina ali digitalna storitev vključena v blago ali z njim medsebojno povezana ter dobavljena v okviru enkratne dobave, odgovoren le za neskladnost, ki obstaja ob dobavi. Vendar bi morala obveznost zagotavljanja posodobitev odražati dejstvo, da se digitalno okolje vsakega tovrstnega blaga nenehno spreminja. Zato so posodobitve nujno orodje za zagotovitev, da lahko blago deluje enako, kot je delovalo ob dobavi. Poleg tega blago z digitalnimi elementi v nasprotju s tradicionalnim blagom ni popolnoma ločeno od sfere prodajalca, saj prodajalec ali tretja oseba, ki dobavi digitalno vsebino ali digitalno storitev na podlagi prodajne pogodbe, lahko posodobi blago na daljavo, običajno prek spleta. Če je torej digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena z enkratno dobavo, bi moral biti prodajalec odgovoren za zagotavljanje posodobitev, ki so potrebne, da blago z digitalnimi elementi ostaja skladno za obdobje, ki ga lahko potrošnik razumno pričakuje, tudi če je bilo blago skladno ob dobavi. Obdobje, v katerem lahko potrošnik razumno pričakuje, da bo prejemal posodobitve, bi bilo treba oceniti na podlagi vrste in namena blaga in digitalnih elementov ter ob upoštevanju okoliščin in narave prodajne pogodbe. Potrošnik bi običajno pričakoval, da bo prejemal posodobitve vsaj za obdobje, v katerem je prodajalec odgovoren za neskladnost, v nekaterih primerih pa bi lahko razumno pričakovanje potrošnika presevalo to obdobje, kot je lahko zlasti v primeru glede varnostnih posodobitev. V drugih primerih, na primer v zvezi z blagom z digitalnimi elementi, katerega namen je časovno omejen, bi bila obveznost prodajalca, da zagotavlja posodobitve, običajno omejena na ta čas.
- (32) Zagotavljanje večje trajnosti blaga je pomembno za doseganje bolj trajnostnih vzorcev potrošnje in krožnega gospodarstva. Podobno je za povečanje zaupanja v delovanje notranjega trga bistvenega pomena, da se izdelki, ki ne izpolnjujejo zahtev, izključijo s trga Unije, kar je mogoče doseči s krepitvijo nadzora trga in zagotavljanjem pravih spodbud za gospodarske subjekte. Za te namene je posebna zakonodaja Unije za določene izdelke najustreznejši način, da se za posamezne vrste ali skupine izdelkov z uporabo prilagojenih meril uvedejo zahteve glede trajnosti in druge zahteve v zvezi z izdelki. Ta direktiva bi zato morala dopolnjevati cilje, postavljene v takšni posebni zakonodaji Unije o izdelkih, in bi morala vključevati trajnost kot objektivno merilo za oceno skladnosti blaga. Trajnost v tej direktivi bi se morala nanašati na zmožnost blaga, da prek običajne uporabe ohrani svoje potrebne funkcije in učinkovitost. Da bi bilo blago skladno, mora imeti lastnost trajnosti, ki je običajna za blago iste vrste in ki jo lahko potrošnik razumno pričakuje glede na naravo posameznega blaga, vključno z morebitno potrebo po razumnem vzdrževanju blaga, kot so redni pregledi ali menjava filtrov v avtomobilu, in vse javne izjave oseb, ki so člen v pogodbeni verigi, ali v imenu teh oseb. Pri oceni bi bilo treba upoštevati tudi vse druge relevantne okoliščine, kot so kupnina blaga ter intenzivnost ali pogostost uporabe blaga s strani potrošnika. Poleg tega, če so v kateri koli predpogodbeni izjavi, ki je del prodajne pogodbe, navedene posebne informacije o trajnosti, bi moral potrošnik imeti možnost, da se nanje sklicuje kot na del subjektivnih zahtev za skladnost.
- (33) Na podlagi te direktive bi moral biti prodajalec obvezan potrošniku dobaviti blago, ki je ob dobavi skladno. Mogoče je, da bi prodajalci uporabljali rezervne dele za izpolnitev svoje obveznosti popravila blaga v primeru neskladnosti, ki je obstajala ob dobavi. Ta direktiva ne bi smela nalagati obveznosti za prodajalce, da zagotovijo

razpoložljivost rezervnih delov v celotnem obdobju kot objektivno zahtevo za skladnost, prav tako pa ne bi smela vplivati na druge določbe nacionalnega prava, ki prodajalcem, proizvajalcem ali drugim osebam, ki so člen v pogodbeni verigi, nalagajo, da zagotovijo razpoložljivost rezervnih delov ali o njej obveščajo potrošnike.

- (34) Veliko blaga je treba namestiti, preden ga lahko potrošnik učinkovito uporabi. Poleg tega je v primeru blaga z digitalnimi elementi namestitev digitalne vsebine ali digitalne storitve običajno potrebna, da lahko potrošnik tako blago uporablja v skladu z njegovim predvidenim namenom. Zato bi bilo treba vsako neskladnost, ki je posledica nepravilne namestitve blaga, vključno z nepravilno namestitvijo digitalne vsebine ali digitalne storitve, vključene v to blago ali medsebojno povezane z njim, šteti kot neskladnost, pri kateri je namestitev opravljen prodajalec ali je bila opravljena pod njegovim nadzorom. Kadar naj bi blago namestil potrošnik, bi morala neskladnost zaradi nepravilne namestitve šteti za neskladnost blaga, ne glede na to, ali je namestitev opravljen potrošnik ali tretja oseba v okviru odgovornosti potrošnika, če je nepravilna namestitev posledica pomanjkljivosti v navodilih za namestitev, kot je nepopolnost ali nejasnost navodil za namestitev, zaradi česar jih povprečni potrošnik težko uporabi.
- (35) Skladnost bi morala zajemati tako stvarne kot tudi pravne napake. Omejitve, ki so posledica kršitve pravic tretjih oseb, predvsem pravic intelektualne lastnine, bi lahko preprečile ali omejile uporabo blaga v skladu s pogodbo. Države članice bi morale zagotoviti, da je potrošnik v takšnih primerih upravičen do jamčevalnih zahtevkov v primeru neskladnosti, kot so določeni v tej direktivi, razen če nacionalno pravo v takšnih primerih določa ničnost ali razveljavitev pogodbe.
- (36) Za zagotovitev zadostne prožnosti pravil, na primer v zvezi s prodajo rabljenega blaga, bi morali imeti stranki možnost odstopanja od objektivnih zahtev za skladnost, določenih v tej direktivi. Takšno odstopanje bi moralo biti mogoče le, če je bil potrošnik o tem izrecno obveščen in če to obvestilo sprejme ločeno od drugih izjav ali dogovorov ter z dejavnim in jasnim ravnanjem.
- (37) Za okrepitev pravne varnosti tako za potrošnike kot za prodajalce je treba jasno navesti trenutek, ko bi bilo treba oceniti skladnost blaga. Relevanten čas za oceno skladnosti blaga bi moral biti čas, ko je blago dobavljeno. To bi moralo veljati tudi za blago, ki vključuje ali je medsebojno povezano z digitalno vsebino ali digitalno storitvijo, dobavljeno z enkratno dobavo. Vendar pa v primeru, ko naj bi se digitalna vsebina ali digitalna storitev, ki je vključena v blago ali je z njim medsebojno povezana, dobavljala nepretrgano v določenem obdobju, relevanten čas za namen ugotovitve skladnosti te digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi smel biti določen trenutek, temveč obdobje, ki začne teči od dobave. Zaradi pravne varnosti bi moralo biti to obdobje enako obdobju, v katerem je prodajalec odgovoren za neskladnost.
- (38) Ta direktiva ne bi smela urejati pomena „dobave“, temveč bi bilo to treba prepustiti nacionalnemu pravu, zlasti glede vprašanja, kaj mora prodajalec storiti, da izpolni svojo obveznost glede dobave blaga. Poleg tega sklicevanje na čas dobave v tej direktivi ne bi smelo posegati v pravila o prenosu tveganja, določeno v Direktivi 2011/83/EU in ustrezno izvajano v pravu držav članic.
- (39) Pri blagu z digitalnimi elementi bi se moralo šteti, da je dobavljeno potrošniku, ko je dobavljen fizični del blaga in hkrati opravljena enkratna dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve oziroma ko se začne nepretrgano dobava digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju. To pomeni, da bi moral prodajalec dati potrošniku na voljo tudi digitalno vsebino ali digitalno storitev ali omogočiti dostop do nje tako, da digitalna vsebina ali digitalna storitev ali katera koli sredstva, primerna za prenos ali dostop do nje, dosežejo potrošnika in ni potrebno nobeno drugo delovanje prodajalca, da bi potrošniku omogočil uporabo digitalne vsebine ali digitalne storitve v skladu s pogodbo, na primer z zagotovitvijo povezave ali možnosti prenosa. Zato bi moral biti primeren trenutek za ugotovitev skladnosti trenutek, ko je digitalna vsebina ali digitalna storitev dobavljena, če je

bil fizični del dobavljen predhodno. Posledično se lahko zagotovi enoten začetek obdobja odgovornosti za fizični del na eni strani in za digitalni del na drugi strani. Poleg tega potrošnik v mnogih primerih ne more opaziti napake fizičnega dela, preden je dobavljena digitalna vsebina ali digitalna storitev.

- (40) Kadar mora blago namestiti prodajalec, potrošnik v določenih primerih ne more uporabljati blaga ali opaziti napake, preden je namestitev končana. Zato se v primeru, ko na podlagi prodajne pogodbe blago namesti prodajalec ali se to stori v okviru njegove odgovornosti, šteje, da je potrošniku dobavljeno, ko je namestitev končana.
- (41) Za zagotovitev pravne varnosti za prodajalce in splošnega zaupanja potrošnikov v čezmejno nakupovanje je treba določiti rok, v katerem je potrošnik upravičen do jamčevalnih zahtevkov za vsako neskladnost, ki obstaja v relevantnem času za ugotovitev skladnosti. Glede na to, da je pri izvajanju Direktive 1999/44/ES velika večina držav članic določila rok dveh let, udeleženci na trgu pa ta rok v praksi štejejo za razumnega, bi bilo treba ta rok ohraniti. Enak rok bi moral veljati v primeru blaga z digitalnimi elementi. Vendar pa bi moral biti potrošnik, kadar pogodba določa nepretrgano dobavo za obdobje, daljše od dveh let, upravičen do jamčevalnih zahtevkov za vsako neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki nastane ali se pokaže v obdobju, v katerem je treba v skladu s pogodbo dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev. Da bi državam članicam zagotovili prožnost, da lahko v njihovem nacionalnem pravu povečajo raven varstva potrošnikov, bi morale biti državam članicam prepuščeno, da lahko za odgovornost prodajalca določijo roke, ki so daljši od rokov, določenih v tej direktivi.
- (42) Zaradi skladnosti z obstoječimi nacionalnimi pravnimi sistemi bi morale biti državam članicam prepuščeno, da določijo, da so prodajalci odgovorni za neskladnost, ki se pokaže v določenem obdobju, pri čemer se hkrati morda določi tudi zastaralni rok, ali da določijo, da za jamčevalne zahteve potrošnikov velja le zastaralni rok. V prvem primeru bi morale države članice zagotoviti, da obdobja odgovornosti prodajalca ni mogoče zaobiti zaradi zastaralnega roka za jamčevalne zahteve potrošnika. Ta direktiva tako ne bi smela harmonizirati začetka teka nacionalnih zastaralnih rokov, morala pa bi zagotavljati, da taki zastaralni roki potrošnikov ne ovirajo pri uveljavljanju jamčevalnih zahtevkov za neskladnost, ki se pokaže v obdobju, v katerem je prodajalec odgovoren za neskladnost. V drugem primeru bi države članice morale imeti možnost ohraniti ali uvesti le zastaralni rok za jamčevalne zahteve potrošnika brez uvajanja specifičnega obdobja, v katerem se mora pokazati neskladnost, da bi bil prodajalec odgovoren. Da bi zagotovili enako zaščito potrošnikov tudi v takih primerih, bi morale države članice zagotoviti, da v primeru, ko se uporabi le zastaralni rok, ta potrošnikom še vedno omogoča uveljavljanje jamčevalnih zahtevkov za vsako neskladnost, ki se pokaže vsaj v obdobju, ki je v tej direktivi določeno kot obdobje odgovornosti.
- (43) V zvezi z nekaterimi vidiki bi bila lahko upravičena različna obravnava rabljenega blaga. Čeprav se z dve- ali večletnim obdobjem odgovornosti ali zastaralnim rokom običajno uskladijo interesi prodajalca in potrošnika, temu morda ni tako v zvezi z rabljenim blagom. Zato bi bilo treba državam članicam dovoliti, da strankam omogočijo, da se dogovorijo za krajše obdobje odgovornosti ali krajši zastaralni rok za takšno blago. Če se strankam prepusti, da to vprašanje rešujejo s pogodbenim sporazumom, se poveča pogodbeni svoboda in zagotovi, da mora biti potrošnik obveščen tako o naravi blaga kot rabljenega blaga kot tudi o krajšem obdobju odgovornosti ali krajšem zastaralnem roku. Vendar tako pogodbeno dogovorjeno obdobje ne bi smelo biti krajše od enega leta.
- (44) Ta direktiva ne bi smela urejati pogojev, pod katerimi se lahko obdobje odgovornosti, kot je določeno v tej direktivi, ali zastaralni rok zadrži ali pretrga. Zato bi morale imeti države članice možnost, da predvidijo zadržanje ali pretrganje obdobja odgovornosti ali zastaralnega roka, na primer v primeru popravila, zamenjave ali pogajanj med prodajalcem in potrošnikom, da bi dosegla sporazumno poravnavo.
- (45) V obdobju enega leta oziroma obdobju dveh let, če se države članice odločijo za uporabo dveletnega obdobja, bi moral potrošnik dokazati samo, da blago ni skladno, ne bi pa mu bilo treba tudi dokazati, da je neskladnost dejansko obstajala v relevantnem času za ugotovitev skladnosti. Da bi prodajalec lahko izpodbijal zahtevek potrošnika, bi moral dokazati, da neskladnost takrat ni obstajala. Poleg tega bi v nekaterih primerih lahko bila domneva, da je neskladnost obstajala v relevantnem času za ugotovitev skladnosti, nezdružljiva z naravo blaga ali naravo neskladnosti. V prvem primeru lahko gre za blago, ki je po svoji naravi pokvarljivo, kot so hitro pokvarljivi proizvodi, na primer rože ali blago, ki je namenjeno enkratni uporabi. V drugem primeru lahko

gre za neskladnost, ki je lahko zgolj posledica dejanja potrošnika ali očitnega zunanjega vzroka, do katerega je prišlo po tem, ko je bilo blago dobavljeno potrošniku. Kadar – v primeru blaga z digitalnimi elementi – pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, potrošniku ne bi bilo treba dokazati, da digitalna vsebina ali digitalna storitev ni bila skladna v zadevnem obdobju za ugotovitev skladnosti. Da bi prodajalec lahko izpodbijal zahtevek potrošnika, bi moral dokazati, da je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev v zadevnem obdobju skladna.

- (46) Države članice bi morale imeti možnost ohraniti ali uvesti določbe, ki določajo, da mora potrošnik za uveljavljanje svojih pravic prodajalca obvestiti o neskladnosti v obdobju, ki ni krajše od dveh mesecev od datuma, ko potrošnik odkrije tako neskladnost. Države članice bi morale imeti možnost, da zagotovijo višjo raven varstva s tem, da take obveznosti ne uvedejo.
- (47) Da bi povečali pravno varnost in odpravili eno od največjih ovir za notranji trg, bi morala ta direktiva v celoti harmonizirati jamčevalne zahtevke, ki so na voljo potrošnikom v primeru neskladnosti blaga, in pogoje, v katerih se ti jamčevalni zahtevki lahko uveljavljajo. Zlasti bi v primeru neskladnosti morali imeti potrošniki pravico zahtevati, da se vzpostavi skladnost blaga, da se sorazmerno zniža kupnina blaga ali da odstopijo od pogodbe.
- (48) Za vzpostavitev skladnosti blaga bi morali imeti potrošniki možnost izbire med popravilom ali zamenjavo. Možnost, da potrošniki zahtevajo popravilo, bi morala spodbuditi trajnostno potrošnjo in prispevati k večji trajnosti izdelkov. Potrošnikovo izbiro med popravilom in zamenjavo bi bilo treba omejiti le, kadar bi bila izbrana možnost pravno ali dejansko nemogoča ali bi pomenila nesorazmerne stroške za prodajalca v primerjavi z drugo razpoložljivo možnostjo. Tako bi bilo na primer nesorazmerno zahtevati zamenjavo blaga zaradi manjše praske, kadar bi ta zamenjava povzročila znatne stroške in bi bilo mogoče prasko brez težav popraviti.
- (49) Prodajalcu bi bilo treba dovoliti, da zavrne vzpostavitev skladnosti blaga, če sta tako popravilo kot zamenjava nemogoča ali bi prodajalcu povzročila nesorazmerne stroške. Enako bi moralo veljati, če sta tako popravilo kot zamenjava nemogoča in bi drug jamčevalni zahtevek prodajalcu povzročil nesorazmerne stroške. Na primer, če se blago nahaja v kraju, ki ni kraj, kamor je bilo blago sprva dobavljeno, bi lahko postali stroški poštnine in prevoza za prodajalca nesorazmerni.
- (50) Ko se pokaže neskladnost, bi moral potrošnik o tem obvestiti prodajalca, da prodajalcu da možnost vzpostaviti skladnost blaga. Prodajalec bi to moral storiti v razumnem roku. Tako potrošnik načeloma ne bi smel biti takoj upravičen do znižanja kupnine ali odstopa od pogodbe, temveč bi moral prodajalcu omogočiti razumni rok, da popravi ali zamenja neskladno blago. Če prodajalec v tem roku blaga ne popravi ali zamenja, bi moral biti potrošnik upravičen, da brez dodatnega čakanja zahteva in doseže znižanje kupnine ali odstop od pogodbe.
- (51) Če s popravilom ali zamenjavo potrošniku ni bila ustrezno odpravljena neskladnost, bi moral imeti potrošnik pravico do znižanja kupnine ali do odstopa od pogodbe. To bi moralo zlasti veljati, kadar prodajalec ne zagotovi popravila ali zamenjave ali kadar je iz okoliščin razvidno, da prodajalec tega ne bo storil, ali je prodajalec zavrnil vzpostavitev skladnosti blaga, ker popravilo in zamenjava nista mogoča ali bi mu povzročila nesorazmerne stroške.
- (52) V nekaterih okoliščinah bi lahko bilo upravičeno, da bi moral imeti potrošnik pravico do znižanja kupnine ali takojšnjega odstopa od pogodbe. Kadar prodajalec sprejme ukrep za vzpostavitev skladnosti blaga, neskladnost pa se pokaže naknadno, bi bilo treba objektivno določiti, ali naj potrošnik sprejme nadaljnje poskuse prodajalca za vzpostavitev skladnosti blaga, ob upoštevanju vseh okoliščin primera, kot sta vrsta in vrednost blaga ter narava in pomembnost neskladnosti. Konkretno, za drage in zapletene vrste blaga bi lahko bilo upravičeno prodajalcu omogočiti še en poskus odprave neskladnosti. Poleg tega bi bilo treba upoštevati, ali se lahko od potrošnika pričakuje, da ohrani zaupanje v zmožnost prodajalca, da vzpostavi skladnost blaga ali ne, na primer

ker se ista težava pojavi dvakrat. Podobno je lahko neskladnost v nekaterih primerih tako resna, da potrošnik ne more ohraniti zaupanja v zmožnost prodajalca, da bo vzpostavil skladnost blaga, kot kadar neskladnost znatno vpliva na zmožnost, da bi potrošnik lahko normalno uporabljal blago, in od njega ni mogoče pričakovati, da bi zaupal, da bo prodajalec s popravilom ali zamenjavo odpravil težavo.

- (53) Da bi ohranili ravnovesje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank, bi moral imeti potrošnik pravico do odstopa od pogodbe le v primerih, kadar neskladnost ni neznatna.
- (54) Države članice bi morale imeti možnost urejati pogoje, pod katerimi lahko naloge dolžnika izpolni druga oseba, na primer pogoje, pod katerimi lahko obveznost prodajalca, da popravi blago, izpolni potrošnik ali tretja oseba na stroške prodajalca.
- (55) Da bi bili potrošniki zaščiteni pred tveganjem večjih zamud, bi bilo treba vsako popravilo ali zamenjavo uspešno dokončati v razumnem roku. Kar šteje kot razumni rok za dokončanje popravila ali zamenjave, bi moralo ustrezati najkrajšemu možnemu času, potrebnemu za dokončanje popravila ali zamenjave. Ta rok bi bilo treba objektivno določiti ob upoštevanju narave in kompleksnosti blaga, narave in resnosti neskladnosti ter napora, potrebnega za dokončanje popravila ali zamenjave. Pri izvajanju te direktive bi morale države članice imeti možnost, da pojem razumnega roka za dokončanje popravila ali zamenjave razlagajo, tako da določijo obdobja, ki bi se na splošno lahko štela za razumna za popravilo ali zamenjavo, predvsem v zvezi s posameznimi kategorijami izdelkov.
- (56) Ta direktiva ne bi smela vsebovati določb o tem, kdaj se morajo izvajati obveznosti dolžnika. Zato ta direktiva tudi ne bi smela določati kraja dobave niti predpisovati, kje bi se moralo izvesti popravilo ali zamenjava; taka vprašanja bi bilo treba prepustiti nacionalnemu pravu.
- (57) Kadar prodajalec vzpostavi skladnost blaga tako, da blago zamenja, potrošnik ne bi smel biti dolžan plačati za običajno rabo blaga, preden je bilo to zamenjano. Uporaba blaga bi se morala šteti za običajno, če je v skladu z naravo in namenom blaga.
- (58) Da bi bila pravica potrošnikov do odstopa učinkovita, bi moral potrošnik v primerih, ko pridobi več kosov blaga in neskladnost zadeva le nekatere izmed tistih, dobavljenih na podlagi pogodbe, imeti pravico do odstopa od pogodbe tudi v zvezi z drugimi kosi blaga, pridobljenimi skupaj z blagom, ki ni skladno, tudi če so ti kosi blaga skladni, če se od potrošnika ne more razumno pričakovati, da se bo strinja, da obdrži samo skladno blago.
- (59) Ta direktiva bi morala za primer, kadar potrošnik odstopi od pogodbe zaradi neskladnosti, predpisati pravila samo o glavnih učinkih pravice do odstopa in načine njenega uveljavljanja, zlasti obveznost strank, da vrneta, kar sta prejeli. Prodajalec bi moral tako povrniti kupnino, ki jo je plačal potrošnik, potrošnik pa bi moral vrniti blago.
- (60) Ta direktiva ne bi smela vplivati na možnost držav članic, da uredijo posledice odstopa, razen tistih, ki so določene v tej direktivi, kot so posledice zmanjšanja vrednosti blaga, njegovega uničenja ali izgube. Državam članicam bi bilo treba prav tako dovoliti, da urejajo načine povračila kupnine potrošniku, na primer načine, ki se nanašajo na sredstva, ki se uporabijo za tako povračilo, ali na morebitne stroške in pristojbine, nastale zaradi povračila. Državam članicam bi moralo biti na primer tudi prepuščeno, da določijo nekatere roke za povračilo kupnine ali vračilo blaga.
- (61) Načelo odškodninske odgovornosti prodajalca je pomemben sestavni del prodajnih pogodb. Zato bi morali potrošniki imeti pravico, da zahtevajo odškodnino za vsakršno škodo, ki jo povzroči kršitev te direktive s strani prodajalca, vključno za škodo, ki jo je utrpel zaradi neskladnosti. Takšna odškodnina bi morala potrošnika v največji možni meri postaviti v položaj, v katerem bi bil, če bi bilo blago skladno. Ker je obstoj take pravice do odškodnine že zagotovljen v vseh državah članicah, ta direktiva ne bi smela posegati v nacionalna pravila o odškodnini potrošnikom za škodo, ki je posledica kršitve teh pravil. Državam članicam bi moralo biti tudi še naprej prepuščeno, da uredijo potrošnikovo pravico do odškodnine v primerih, v katerih je popravilo ali zamenjava povzročila znatne nevšečnosti ali če je trajala dlje od predvidenega.

- (62) Za zagotovitev preglednosti bi bilo treba poleg zahtev glede predpogodbenih informacij o obstoju in pogojih tržnih garancij iz Direktive 2011/83/EU določiti tudi nekatere zahteve glede tržnih garancij. Poleg tega bi morala ta direktiva za zagotovitev večje pravne varnosti in v izogib zavajanju potrošnikov določati, da bi morali v primeru, kadar so pogoji tržne garancije iz s tem povezanih oglasov za potrošnika ugodnejši od pogojev v garancijski izjavi, prevladati ugodnejši pogoji. V tej direktivi bi bilo treba prav tako določiti pravila glede vsebine garancijske izjave in načina, kako bi morala biti na voljo potrošnikom. Garancijska izjava bi morala na primer vključevati pogoje tržne garancije, hkrati pa bi moralo biti v njej navedeno, da tržna garancija ne vpliva na zakonsko jamstvo o skladnosti, tako da bi bilo jasno, da pogoji tržne garancije predstavljajo zavezo, ki dopolnjuje zakonsko jamstvo o skladnosti. Države članice bi morale imeti možnost, da določijo pravila o drugih vidikih tržnih garancij, ki jih ta direktiva ne zajema, na primer o povezovanju tržne garancije z dolžniki, ki niso garant, pod pogojem, da ta pravila potrošnikov ne prikrajšajo za varstvo, ki jim ga ta direktiva zagotavlja s popolnoma hamoniziranimi določbami za tržne garancije. Medtem ko bi jim moralo biti še naprej prepuščeno, da zahtevajo, da so tržne garancije brezplačne, bi morale države članice tudi zagotoviti, da je vsaka zaveza prodajalca ali proizvajalca, ki spada v opredelitev pojma tržnih garancij iz te direktive, skladna s harmoniziranimi pravili te direktive.
- (63) Ker prodajalec odgovarja potrošniku za vsako neskladnost blaga, ki je posledica ravnanja ali opustitve prodajalca ali tretje osebe, bi moral prodajalec imeti možnost, da uveljavlja jamčevalne zahtevke proti odgovorni osebi v predhodnih členih pogodbene verige. Taki jamčevalni zahtevki bi morali vključevati jamčevalne zahtevke v primeru neskladnosti zaradi opustitve posodobitve, vključno z varnostno posodobitvijo, ki bi bila potrebna za ohranitev skladnosti blaga z digitalnimi elementi. Ta direktiva pa ne bi smela vplivati na načelo pogodbene svobode v razmerjih med prodajalcem in drugimi strankami v pogodbeni verigi. Podrobnosti glede uveljavljanja te pravice, zlasti proti komu in kako je treba uveljavljati jamčevalne zahtevke ter ali so ti jamčevalni zahtevki zavezujoče narave, bi morale določiti države članice. Ta direktiva ne bi smela urejati vprašanja, ali lahko potrošnik vložiti tudi neposreden zahtevek zoper osebo v predhodnih členih pogodbene verige, razen v primerih, ko proizvajalec potrošniku nudi tržno garancijo za blago.
- (64) Osebe ali organizacije, ki imajo po nacionalnem pravu legitimni interes, da varujejo pogodbene pravice potrošnikov, bi morale imeti pravico začeti postopek bodisi pred sodiščem bodisi pred upravnim organom, ki je pristojen za odločanje o pritožbah ali za začetek ustreznih pravnih postopkov.
- (65) Ta direktiva ne bi smela posegati v uporabo pravil mednarodnega zasebnega prava, zlasti uredb (ES) št. 593/2008 in (EU) št. 1215/2012 ⁽⁷⁾ Evropskega parlamenta in Sveta.
- (66) Direktivo 1999/44/ES bi bilo treba razveljaviti. Datum razveljavitve bi bilo treba uskladiti z datumom za prenos te direktive. Za zagotovitev, da se zakoni in drugi predpisi, potrebni za skladnost držav članic s to direktivo, enotno uporabljajo za pogodbe, sklenjene od datuma za prenos dalje, se ta direktiva ne bi smela uporabljati za pogodbe, sklenjene pred datumom za prenos.
- (67) Za olajšanje čezmejnega sodelovanja pri izvrševanju te direktive bi bilo treba spremeniti Prilogo k Uredbi (EU) 2017/2394 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾, tako da se vključi sklicevanje na to direktivo.
- (68) Za zagotovitev varstva skupnih interesov potrošnikov, določenega v tej direktivi, bi bilo treba spremeniti Prilogo I k Direktivi 2009/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁹⁾, tako da se vključi sklicevanje na to direktivo.
- (69) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽¹⁰⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, 20.12.2012, str. 1).

⁽⁸⁾ Uredba (EU) 2017/2394 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov in o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2006/2004 (UL L 345, 27.12.2017, str. 1).

⁽⁹⁾ Direktiva 2009/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o opustitvenih tožbah zaradi varstva interesov potrošnikov (UL L 110, 1.5.2009, str. 30).

⁽¹⁰⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

- (70) Ker cilja te direktive, in sicer prispevati k delovanju notranjega trga z usklajenim odpravljanjem s pogodbenim pravom povezanih ovir za čezmejno prodajo blaga v Uniji, države članice ne morejo zadovoljivo doseči zaradi dejstva, da vsaka država članica posamezno ne more odpraviti obstoječe razdrobljenosti pravnega okvira z zagotavljanjem skladnosti svojega prava s pravom drugih držav članic, temveč se z odpravljanjem glavnih s pogodbenim pravom povezanih ovir prek popolne harmonizacije lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (71) Primerno je, da Komisija pregleda uporabo te direktive pet let po začetku njene veljavnosti, zlasti določbe o jamčevalnih zahtevkih, dokaznem bremenu – tudi v zvezi z rabljenim blagom in blagom, ki se prodaja na javnih dražbah – ter proizvajalčevo tržno garancijo trajnosti. Komisija bi morala tudi oceniti, ali izvajanje te direktive in Direktive (EU) 2019/770. zagotavlja dosleden in skladen pravni okvir za dobavo digitalne vsebine ali digitalnih storitev in blaga z digitalnimi elementi.
- (72) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in svoboščine ter načela, ki jih priznava zlasti Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, vključno s tistimi iz členov 16, 38 in 47 Listine –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Predmet urejanja in namen

Namen te direktive je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in hkrati zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov z določitvijo skupnih pravil o nekaterih zahtevah glede prodajnih pogodb, sklenjenih med prodajalci in potrošniki, zlasti pravil o skladnosti blaga s pogodbo, jamčevalnih zahtevkih v primeru neskladnosti blaga in načinih uveljavljanja teh jamčevalnih zahtevkov ter o tržnih garancijah.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „prodajna pogodba“ pomeni vsako pogodbo, na podlagi katere prodajalec prenese ali se zaveže, da bo prenesel lastništvo blaga na potrošnika, potrošnik pa plača ali se zaveže, da bo plačal, kupnino blaga;
- (2) „potrošnik“ pomeni vsako fizično osebo, ki v zvezi s pogodbami, zajetimi v tej direktivi, deluje za namene, ki so zunaj trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti te osebe;
- (3) „prodajalec“ pomeni vsako fizično osebo ali vsako pravno osebo, ne glede na to, ali je v javni ali zasebni lasti, ki v zvezi s pogodbami, zajetimi v tej direktivi, deluje za namene svoje trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti, tudi če deluje prek osebe, ki nastopa v imenu te fizične ali pravne osebe ali po njenem naročilu;
- (4) „proizvajalec“ pomeni proizvajalca blaga, uvoznika blaga na območje Unije ali vsako drugo osebo, ki se s svojim imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom na blagu predstavlja kot proizvajalec;
- (5) „blago“ pomeni:
 - (a) vsak premični materialni predmet; za blago v smislu te direktive štejejo voda, plin in elektrika, kadar se prodajo v omejenem obsegu ali določeni količini;
 - (b) vsak premični materialni predmet, ki vključuje digitalno vsebino ali digitalno storitev ali je z njo medsebojno povezan na način, da blago brez te digitalne vsebine ali digitalne storitve ne bi moglo opravljati svoje funkcije (v nadaljnjem besedilu: blago z digitalnimi elementi);
- (6) „digitalna vsebina“ pomeni podatke, ki so proizvedeni in dobavljeni v digitalni obliki;

- (7) „digitalna storitev“ pomeni:
- (a) storitev, ki potrošniku omogoča ustvarjanje, obdelavo ali hrambo podatkov v digitalni obliki ali dostop do njih, ali
 - (b) storitev, ki omogoča izmenjavo podatkov v digitalni obliki ali katero koli drugo obliko interakcije s temi podatki, ki jih naložijo ali ustvarijo potrošnik ali drugi uporabniki te storitve;
- (8) „združljivost“ pomeni zmožnost blaga, da deluje s strojno ali programsko opremo, s katero se običajno uporablja blago iste vrste, ne da bi bilo treba blago, strojno ali programsko opremo predelati;
- (9) „funkcionalnost“ pomeni zmožnost blaga, da opravlja svoje funkcije glede na svoj namen;
- (10) „interoperabilnost“ pomeni zmožnost blaga, da deluje s strojno ali programsko opremo, ki se razlikuje od tiste, s katero se blago iste vrste običajno uporablja;
- (11) „trajni nosilec podatkov“ pomeni vsak instrument, ki potrošniku ali prodajalcu omogoča, da njemu osebno namenjene informacije shrani tako, da so mu dostopne za prihodnje potrebe za obdobje, ki je ustrezno za na namene informiranja, in ki omogoča nespremenjeno reprodukcijo shranjenih informacij;
- (12) „tržna garancija“ pomeni vsako zavezo prodajalca ali proizvajalca (garanta) potrošniku – poleg zakonskih obveznosti prodajalca v zvezi z jamstvom o skladnosti –, da bo na kateri koli način povrnil plačano kupnino ali zamenjal, popravil ali servisiral blago, če ne izpolnjuje specifikacij ali katerih koli drugih zahtev, ki niso povezane s skladnostjo, iz garancijske izjave ali ustreznega oglasa, ki je na voljo ob sklenitvi pogodbe ali pred tem;
- (13) „trajnost“ pomeni zmožnost blaga, da ohranja svoje potrebne funkcije in zmogljivosti z običajno uporabo;
- (14) „brezplačno“ pomeni brez plačila potrebnih stroškov, ki nastanejo pri vzpostavitvi skladnosti blaga, zlasti stroškov pošiljanja, prevoza, dela ali materiala;
- (15) „javna dražba“ pomeni način prodaje, pri kateri prodajalec ponudi blago ali storitve potrošnikom, ki se dražbe udeležijo ali imajo možnost, da se je osebno udeležijo, in sicer po preglednem postopku konkurenčnih ponudb, ki ga vodi dražitelj in pri katerem je uspešen ponudnik zavezan kupiti blago ali storitve.

Člen 3

Področje uporabe

1. Ta direktiva se uporablja za prodajne pogodbe med potrošnikom in prodajalcem.
2. Pogodbe med potrošnikom in prodajalcem za dobavo blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti, se za namen te direktive prav tako štejejo za prodajne pogodbe.
3. Ta direktiva se ne uporablja za pogodbe o dobavi digitalne vsebine ali digitalnih storitev. Uporablja pa se za digitalno vsebino ali digitalne storitve, ki so vključene v blago ali so z njim medsebojno povezane v smislu točke 5(b) člena 2 in so zagotovljene z blagom v skladu s prodajno pogodbo, ne glede na to, ali tako digitalno vsebino ali digitalno storitev dobavlja prodajalec ali tretja oseba. V primeru dvoma, ali je dobava vključene ali medsebojno povezane digitalne vsebine ali digitalne storitve del prodajne pogodbe, se šteje, da je digitalna vsebina ali digitalna storitev zajeta s prodajno pogodbo.
4. Ta direktiva se ne uporablja za:
 - (a) materialne nosilce podatkov, ki se uporabljajo izključno kot nosilci digitalne vsebine, ali
 - (b) blago, prodano v okviru izvršbe ali drugih sodnih ukrepov.

5. Države članice lahko iz področja uporabe te direktive izločijo prodajne pogodbe za:

- (a) rabljeno blago, ki se prodaja na javnih dražbah, in
- (b) žive živali.

V primeru iz točke (a) morajo biti potrošnikom lahko dostopne jasne in izčrpne informacije o tem, da pravice, ki izhajajo iz te direktive, ne veljajo.

6. Ta direktiva ne vpliva na možnost držav članic, da urejajo vidike splošnega pogodbenega prava, kot so pravila o sklenitvi, veljavnosti, ničnosti ali učinkih pogodb, vključno s posledicami odstopa od pogodbe, kolikor ti vidiki niso urejeni s to direktivo, ali pravico do odškodnine.

7. Ta direktiva ne vpliva na možnost držav članic, da potrošnikom omogočijo izbiro posebnega jamčevalnega zahtevka, če se neskladnost blaga pokaže v obdobju po dobavi, ki ne presega 30 dni. Poleg tega ta direktiva ne vpliva na nacionalna pravila, ki niso specifična za potrošniške pogodbe, ki določajo posebne jamčevalne zahtevke za nekatere vrste napak, ki se niso pokazale ob sklenitvi prodajne pogodbe.

Člen 4

Stopnja harmonizacije

Države članice v svojem nacionalnem pravu ne ohranijo ali uvedejo določb, ki se razlikujejo od določb iz te direktive, vključno z bolj ali manj strogimi določbami za zagotavljanje različne ravni varstva potrošnikov, razen če je v tej direktivi določeno drugače.

Člen 5

Skladnost blaga

Brez poseganja v člen 9 prodajalec potrošniku dobavi blago, ki izpolnjuje zahteve iz členov 6, 7 in 8, kadar je to ustrezno.

Člen 6

Subjektivne zahteve za skladnost

Da bi bilo blago skladno s prodajno pogodbo, mora zlasti, kadar je to ustrezno:

- (a) ustrezati opisu, vrsti, količini in kakovosti ter imeti funkcionalnost, združljivost, interoperabilnost in druge lastnosti, kot je zahtevano v prodajni pogodbi;
- (b) biti primerno za poseben namen, za katerega ga potrošnik potrebuje in s katerim je potrošnik seznanil prodajalca najpozneje ob sklenitvi prodajne pogodbe, prodajalec pa je s tem soglašal;
- (c) biti dobavljeno skupaj z vsemi dodatki in navodili, vključno za namestitev, kot je določeno v prodajni pogodbi, ter
- (d) biti posodobljeno, kot je določeno v prodajni pogodbi.

Člen 7

Objektivne zahteve za skladnost

1. Poleg izpolnjevanja vseh subjektivnih zahtev za skladnost mora blago:

- (a) ustrezati namenom, za katere bi se običajno uporabljalo blago iste vrste, pri čemer je treba, kadar je to ustrezno, upoštevati obstoječe pravo Unije in nacionalno pravo, tehnične standarde ali, v primeru neobstoja takih tehničnih standardov, panožne kodekse ravnanja, ki se uporabljajo za posamezni sektor;
- (b) kadar je to ustrezno, biti take kakovosti in ustrezati opisu vzorca ali modela, ki ju je prodajalec dal na razpolago potrošniku pred sklenitvijo pogodbe;

- (c) kadar je to ustrezno, biti dobavljeno skupaj s takimi dodatki, vključno z embalažo, navodili za namestitev ali drugimi navodili, za katere lahko potrošnik razumno pričakuje, da jih bo prejel, in
- (d) biti take količine ter imeti značilnosti in druge lastnosti, vključno v zvezi s trajnostjo, funkcionalnostjo, združljivostjo in varnostjo, kot je običajno za blago iste vrste in ki jih lahko potrošnik razumno pričakuje glede na naravo blaga in ob upoštevanju kakršne koli javne izjave, podane s strani ali v imenu prodajalca ali drugih oseb v predhodnih členih pogodbene verige, vključno s proizvajalcem, zlasti pri oglaševanju ali označevanju.
2. Prodajalec ni vezan na javne izjave, navedene v točki (d) odstavka 1, če prodajalec dokaže, da:
- (a) za zadevno javno izjavo ni vedel in od njega ni mogoče razumno pričakovati, da bi zanjo vedel;
- (b) je bila javna izjava do sklenitve pogodbe popravljena na enak ali primerljiv način, kot je bila podana, ali
- (c) javna izjava ni mogla vplivati na odločitev za nakup blaga.
3. V primeru blaga z digitalnimi elementi prodajalec zagotovi, da je potrošnik obveščen o posodobitvah, vključno z varnostnimi posodobitvami, ki so potrebne za ohranjanje skladnosti tega blaga, in so mu te posodobitve tudi dobavljene v obdobju:
- (a) ki ga potrošnik lahko razumno pričakuje glede na vrsto in namen blaga in digitalnih elementov, ter ob upoštevanju okoliščin in narave pogodbe, kadar prodajna pogodba določa enkratno dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve, ali
- (b) iz člena 10(2) ali (5), kadar prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju.
4. Kadar potrošnik v razumnem roku ne namesti posodobitev, dobavljenih v skladu z odstavkom 3, prodajalec ni odgovoren za neskladnost, ki je posledica samo tega, da ni bila opravljena ustrezna posodobitev, pod pogojem, da:
- (a) je prodajalec obvestil potrošnika o razpoložljivosti posodobitve in posledicah, če je potrošnik ne namesti, ter
- (b) razlog za to, da potrošnik posodobitve ni namestil ali jo je napačno namestil, niso bila pomanjkljiva navodila za namestitev, ki so bila zagotovljena potrošniku.
5. Za neskladnost v smislu odstavkov 1 ali 3 se ne šteje, če je bil potrošnik ob sklenitvi prodajne pogodbe posebej obveščen, da posamezna lastnost blaga odstopa od objektivnih zahtev za skladnost iz odstavka 1 ali 3, ter je ob sklenitvi prodajne pogodbe izrecno in ločeno sprejel to odstopanje.

Člen 8

Neppravilna namestitev blaga

Kakršna koli neskladnost, ki je posledica nepravilne namestitve blaga, se šteje za neskladnost blaga, če:

- (a) je namestitev sestavni del prodajne pogodbe in jo je izvedel ali bil zanjo odgovoren prodajalec ali
- (b) je namestitev, ki naj bi jo izvedel potrošnik sam, izvedel potrošnik, do nepravilne namestitve pa je prišlo zaradi pomanjkljivih navodil za namestitev, ki jih je zagotovil prodajalec ali, v primeru blaga z digitalnimi elementi, prodajalec oziroma dobavitelj digitalne vsebine ali digitalne storitve.

Člen 9

Pravice tretjih oseb

Kadar omejitve, ki je posledica kršitve pravic tretje osebe, zlasti pravic intelektualne lastnine, preprečuje ali omejuje uporabo blaga v skladu s členoma 6 in 7, države članice zagotovijo, da je potrošnik upravičen do jamčevalnih zahtevkov v primeru neskladnosti iz člena 13, razen če nacionalno pravo za take primere določa ničnost ali razveljavitev prodajne pogodbe.

Člen 10

Odgovornost prodajalca

1. Prodajalec je odgovoren potrošniku za vsako neskladnost, ki obstaja ob dobavi blaga in ki se pokaže v dveh letih od dobave. Brez poseganja v člen 7(3) se ta odstavek uporablja tudi za blago z digitalnimi elementi.

2. V primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, je prodajalec odgovoren tudi za morebitno neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki nastane ali se pokaže v dveh letih od dobave blaga z digitalnimi elementi. Kadar pogodba določa nepretrgano dobavo za obdobje, daljše od dveh let, je prodajalec odgovoren za vsako neskladnost digitalne vsebine ali digitalne storitve, ki nastane ali se pokaže v obdobju, v katerem je treba v skladu s prodajno pogodbo dobaviti digitalno vsebino ali digitalno storitev.

3. Države članice lahko ohranijo ali uvedejo daljše roke od tistih iz odstavkov 1 in 2.

4. Če za jamčevalne zahtevke iz člena 13 po nacionalnem pravu velja tudi zastaralni rok, države članice zagotovijo, da tak zastaralni rok potrošniku omogoča, da uveljavlja jamčevalne zahtevke iz člena 13 za vsako neskladnost, za katero je prodajalec odgovoren v skladu z odstavkoma 1 in 2 tega člena in ki se pokaže v obdobju iz navedenih odstavkov.

5. Ne glede na odstavka 1 in 2 tega člena lahko države članice ohranijo ali uvedejo samo zastaralni rok za jamčevalne zahtevke iz člena 13. Države članice zagotovijo, da tak zastaralni rok potrošniku omogoča uporabo jamčevalnih zahtevkov iz člena 13 za vsako neskladnost, za katero je prodajalec odgovoren v skladu z odstavkoma 1 in 2 tega člena in ki se pokaže v obdobju iz navedenih odstavkov.

6. Države članice lahko določijo, da se lahko v primeru rabljenega blaga prodajalec in potrošnik dogovorita o pogodbenih pogojih ali dogovorih s krajšim obdobjem odgovornosti ali zastaralnim rokom od tistih iz odstavkov 1, 2 in 5, pod pogojem, da taka krajša obdobja niso krajša od enega leta.

Člen 11

Dokazno breme

1. Za neskladnost, ki se pokaže v enem letu od dobave blaga, se domneva, da je obstajala že ob dobavi, razen če se dokaže drugače ali če ta domneva ni skladna z naravo blaga ali naravo neskladnosti. Ta odstavek se uporablja tudi za blago z digitalnimi elementi.

2. Države članice lahko namesto enoletnega obdobja iz odstavka 1 ohranijo ali uvedejo obdobje dveh let od dobave blaga.

3. V primeru blaga z digitalnimi elementi, pri katerem prodajna pogodba določa nepretrgano dobavo digitalne vsebine ali digitalne storitve v določenem obdobju, pri neskladnosti, ki se pokaže v obdobju iz člena 10(2), dokazno breme glede tega, ali je bila digitalna vsebina ali digitalna storitev v obdobju iz navedenega člena skladna, nosi prodajalec.

Člen 12

Obveznost obveščanja

Države članice lahko ohranijo ali uvedejo določbe, v skladu s katerimi mora potrošnik, da bi uveljavil svoje pravice, prodajalca obvestiti o neskladnosti v roku najmanj dveh mesecev od dne, ko je opazil tako neskladnost.

*Člen 13***Jamčevalni zahtevki v primeru neskladnosti**

1. V primeru neskladnosti je potrošnik pod pogoji iz tega člena upravičen do vzpostavitve skladnosti blaga, do sorazmernega znižanja kupnine ali do odstopa od pogodbe.
2. Da bi se vzpostavila skladnost blaga, lahko potrošnik izbere med popravilom in zamenjavo, razen če izbran jamčevalni zahtevek ne bi bil izvedljiv ali če bi, v primerjavi z drugim jamčevalnim zahtevkom, prodajalcu povzročil stroške, ki bi bili nesorazmerni ob upoštevanju vseh okoliščin, tudi ob upoštevanju:
 - (a) vrednosti, ki bi jo imelo blago, če ne bi bilo neskladno;
 - (b) pomena neskladnosti in
 - (c) ali bi se lahko potrošniku brez znatnih nevšečnosti zagotovil drug jamčevalni zahtevek.
3. Prodajalec lahko vzpostavitev skladnosti zavrne, če popravilo in zamenjava nista mogoča ali če bi mu povzročila stroške, ki bi bili nesorazmerni ob upoštevanju vseh okoliščin, tudi tistih iz točk (a) in (b) odstavka 2.
4. Potrošnik je upravičen do bodisi sorazmernega znižanja kupnine v skladu s členom 15 bodisi do odstopa od prodajne pogodbe v skladu s členom 16, in sicer v katerem koli od naslednjih primerov:
 - (a) prodajalec ni popravil ali zamenjal ali, kadar je to ustrezno, končal popravila ali izvedel zamenjave v skladu s členom 14(2) in (3) oziroma je zavrnil vzpostavitev skladnosti blaga v skladu z odstavkom 3 tega člena;
 - (b) blago še vedno ni skladno, čeprav je prodajalec poskušal vzpostaviti skladnost;
 - (c) narava neskladnosti je tako resna, da upravičuje takojšnje znižanje kupnine ali odstop od prodajne pogodbe, ali
 - (d) prodajalec je izjavil ali pa je iz okoliščin očitno, da prodajalec ne bo vzpostavil skladnosti blaga v razumnem roku ali brez znatnih nevšečnosti za potrošnika.
5. Potrošnik ne more odstopiti od pogodbe, če je neskladnost zgolj neznatna. Dokazno breme glede tega, ali je neskladnost neznatna, nosi prodajalec.
6. Potrošnik ima pravico, da zadrži plačilo preostalega dela kupnine ali dela tega preostalega dela kupnine, dokler prodajalec ne izpolni svojih obveznosti iz te direktive. Države članice lahko določijo pogoje in načine, na podlagi katerih lahko potrošnik uveljavlja pravico do zadržanja plačila.
7. Države članice lahko določijo, ali in v kolikšni meri prispevek potrošnika k neskladnosti vpliva na njegovo pravico do jamčevalnih zahtevkov.

*Člen 14***Popravilo ali zamenjava blaga**

1. Popravilo ali zamenjava se izvedeta:
 - (a) brezplačno;
 - (b) v razumnem roku od trenutka, ko je potrošnik prodajalca obvestil o neskladnosti, in
 - (c) brez znatnih nevšečnosti za potrošnika, pri čemer se upoštevata narava blaga in namen, za katerega potrošnik blago potrebuje.

2. Kadar je za odpravo neskladnosti potrebno popravilo ali zamenjava blaga, da potrošnik blago na voljo prodajalcu. Prodajalec zamenjano blago vzame nazaj na lastne stroške.
3. Kadar je treba blago, ki je bilo nameščeno v skladu z njegovo naravo in namenom, preden se je pokazala neskladnost, za namene popravila odstraniti ali če naj bi bilo tako blago zamenjano, obveznost popravila ali zamenjave vključuje odstranitev neskladnega blaga in namestitvev nadomestnega ali popravljenega blaga oziroma kritje stroškov te odstranitve in namestitve.
4. Potrošniku ni treba plačati za običajno uporabo zamenjanega blaga v obdobju pred zamenjavo.

Člen 15

Znižanje kupnine

Znižanje kupnine mora biti sorazmerno z zmanjšanjem vrednosti blaga, ki ga je potrošnik prejel, v primerjavi z vrednostjo, ki bi jo imelo blago, če bi bilo skladno.

Člen 16

Odstop od prodajne pogodbe

1. Potrošnik uveljavlja pravico do odstopa od prodajne pogodbe z izjavo, s katero prodajalca obvesti o odločitvi, da odstopa od prodajne pogodbe.
2. Kadar se neskladnost nanaša le na del blaga, dobavljenega na podlagi prodajne pogodbe, in obstaja razlog za odstop od prodajne pogodbe v skladu s členom 13, lahko potrošnik odstopi od prodajne pogodbe le v zvezi s tem blagom in katerim koli drugim blagom, ki ga je pridobil skupaj z neskladnim blagom, če od potrošnika ni mogoče razumno pričakovati, da se bo strinjal s tem, da obdrži le blago, ki je skladno.
3. Kadar potrošnik odstopi od prodajne pogodbe kot celote ali v skladu z odstavkom 2 v zvezi z delom blaga, dobavljenega na podlagi prodajne pogodbe:
 - (a) mora potrošnik prodajalcu na stroške prodajalca vrniti blago in
 - (b) mora prodajalec potrošniku povrniti kupnino, plačano za blago, ob prejemu blaga ali dokazila, ki ga je potrošnik predložil, da je blago poslal nazaj.

Za namene tega odstavka lahko države članice določijo načine vračanja in povračila.

Člen 17

Tržne garancije

1. Vsaka tržna garancija je za garanta zavezujoča pod pogoji, določenimi v izjavi o tržni garanciji in s tem povezanih oglasih, ki so na voljo ob sklenitvi pogodbe ali pred tem. Pod pogoji, določenimi v tem členu, in brez poseganja v kakršne koli druge določbe prava Unije ali nacionalnega prava, ki se uporabljajo, proizvajalec neposredno odgovarja potrošniku v celotnem obdobju tržne garancije trajnosti za popravilo ali zamenjavo blaga v skladu s členom 14, kadar potrošniku da tržno garancijo trajnosti določenega blaga za določeno obdobje. Proizvajalec lahko potrošniku v izjavi o tržni garanciji trajnosti nudi ugodnejše pogoje.

Če so pogoji v izjavi o tržni garanciji za potrošnika manj ugodni od tistih, ki so določeni v povezanih oglasih, je tržna garancija zavezujoča pod pogoji, določenimi v oglasih v zvezi s tržno garancijo, razen če so bili povezani oglasi pred sklenitvijo pogodbe popravljeni na enak ali primerljiv način, kot so bili izdelani.

2. Izjava o tržni garanciji se potrošniku zagotovi na trajnem nosilcu podatkov in najpozneje ob dobavi blaga. Izjava o tržni garanciji mora biti sestavljena v jasnem in razumljivem jeziku. Vključevati mora naslednje:
 - (a) jasno izjavo, da ima potrošnik zakonsko pravico, da zoper prodajalca v primeru neskladnosti blaga brezplačno uveljavlja jamčevalne zahteve, in da tržna garancija ne posega v te jamčevalne zahteve;
 - (b) ime in naslov garanta;
 - (c) postopek, ki ga mora potrošnik uporabiti za uveljavljanje tržne garancije;
 - (d) poimenovanje blaga, za katerega velja tržna garancija, ter
 - (e) pogoje tržne garancije.
3. Neizpolnjevanje zahtev iz odstavka 2 ne vpliva na zavezujočo naravo tržne garancije za garanta.
4. Države članice lahko določijo pravila o drugih vidikih tržnih garancij, ki niso urejeni v tem členu, vključno s pravili o jeziku ali jezikih, v katerih se izjava o tržni garanciji da na voljo potrošniku.

Člen 18

Pravica do pravnega sredstva

Kadar je prodajalec odgovoren potrošniku zaradi neskladnosti, ki je posledica dejanja ali opustitve dejanja, vključno z opustitvijo zagotavljanja posodobitev za blago z digitalnimi elementi v skladu s členom 7(3), s strani osebe v predhodnih členih pogodbene verige, je prodajalec upravičen do uveljavljanja jamčevalnih zahtevkov proti odgovorni osebi ali odgovornim osebam v pogodbeni verigi. Osebo, proti kateri prodajalec lahko uveljavlja jamčevalne zahteve, ter ustrezne postopke in pogoje uveljavljanja določa nacionalno pravo.

Člen 19

Izvrševanje

1. Države članice zagotovijo, da obstajajo ustrezna in učinkovita sredstva za zagotavljanje skladnosti s to direktivo.
2. Sredstva iz odstavka 1 vključujejo predpise, po katerih lahko eden ali več naslednjih organov, določenih v skladu z nacionalnim pravom, začne postopek po nacionalnem pravu pred sodiščem ali pred pristojnimi upravnimi organi, da se zagotovi uporaba nacionalnih predpisov za prenos te direktive:
 - (a) javni organi ali njihovi zastopniki;
 - (b) potrošniške organizacije, ki imajo legitimni interes za varstvo potrošnikov;
 - (c) poklicna združenja, ki imajo legitimni interes za začetek postopka.

Člen 20

Obveščanje potrošnikov

Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev, da so potrošnikom na voljo informacije o pravicah potrošnikov iz te direktive in o načinih uveljavljanja teh pravic.

Člen 21

Zavezujoča narava

1. Če v tej direktivi ni določeno drugače, noben pogodbeni pogoj, ki v škodo potrošnika izključuje uporabo nacionalnih ukrepov za prenos te direktive, od njih odstopa ali spreminja njihove učinke, preden potrošnik prodajalca opozori na neskladnost blaga, za potrošnika ni zavezujoč.

2. Ta direktiva prodajalcu ne preprečuje, da potrošniku ponudi pogodbeno določila, ki presegajo varstvo, zagotovljeno s to direktivo.

Člen 22

Spremembe Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES

(1) V Prilogi k Uredbi (EU) 2017/2394 se točka 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Direktiva (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o prodaji blaga, spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L 136, 22.5.2019, str. 28).“;

(2) v Prilogi I k Direktivi 2009/22/ES se točka 7 nadomesti z naslednjim:

„7. Direktiva (EU) 2019/771 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o nekaterih vidikih pogodb o prodaji blaga, spremembi Uredbe (ES) 2017/2394 in Direktive 2009/22/ES ter razveljavitvi Direktive 1999/44/ES (UL L 136, 22.5.2019, str. 28).“

Člen 23

Razveljavitev Direktive 1999/44/ES

Direktiva 1999/44/ES se razveljavi z učinkom od 1. januarja 2022.

Sklicevanje na razveljavljeno direktivo se šteje za sklicevanje na to direktivo in se bere v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge.

Člen 24

Prenos

1. Države članice do 1. julija 2021 sprejmejo in objavijo predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice te predpise uporabljajo od 1. januarja 2022.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

2. Določbe te direktive se ne uporabljajo za pogodbe, sklenjene pred 1. januarjem 2022.

Člen 25

Pregled

Komisija najpozneje 12. junija 2024 pregleda uporabo te direktive, vključno z določbami o jamčevalnih zahtevkih in dokaznem bremenu – tudi v zvezi z rabljenim blagom, kot tudi blagom, ki se prodaja na javnih dražbah – ter proizvajalčevi tržni garanciji trajnosti, ter predloži poročilo Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru. V poročilu zlasti oceni, ali je z izvajanjem te direktive in Direktive (EU) 2019/770. zagotovljen dosleden in skladen okvir za pravilno delovanje notranjega trga, kar zadeva dobavo digitalnih vsebin, digitalnih storitev in blaga z digitalnimi elementi, v skladu z načeli, ki usmerjajo politike Unije. Poročilu se po potrebi priložijo zakonodajni predlogi.

Člen 26

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 22 pa se uporablja od 1. januarja 2022.

*Člen 27***Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 20. maja 2019

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednik

G. CIAMBA

PRILOGA

KORELACIJSKA TABELA

Direktiva 1999/44/ES	Ta direktiva
Člen 1(1)	Člen 1
Člen 1(2)(a)	Člen 2, točka 2
Člen 1(2)(b), prva alineja	Člen 3(4)(b)
Člen 1(2)(b), druga in tretja alineja	Člen 2, točka 5(a)
Člen 1(2)(c)	Člen 2, točka 3
Člen 1(2)(d)	Člen 2, točka 4
Člen 1(2)(e)	Člen 2, točka 12
Člen 1(3)	Člen 2, točka 15 in člen 3(5)(a)
Člen 1(4)	Člen 3(2)
Člen 2(1)	Člen 5
Člen 2(2)(a)	Člen 6, točka (a) in člen 7(1)(b)
Člen 2(2)(b)	Člen 6, točka (b)
Člen 2(2)(c)	Člen 7(1)(a)
Člen 2(2)(d)	Člen 7(1)(d)
Člen 2(3)	Člen 7(5)
Člen 2(4)	Člen 7(2)
Člen 2(5)	Člen 8
Člen 3(1)	Člen 10(1)
Člen 3(2)	Člen 13(1)
Člen 3(3), prvi pododstavek	Člen 13(2) in člen 14(1)(a)
Člen 3(3), drugi pododstavek	Člen 13(2)
Člen 3(3), tretji pododstavek	Člen 14(1)(b) in (c)
Člen 3(4)	Člen 2, točka 14
Člen 3(5)	Člen 13(4)
Člen 3(6)	Člen 13(5)
Člen 4	Člen 18
Člen 5(1)	Člen 10(1), (2), (3), (4) in (5)
Člen 5(2)	Člen 12
Člen 5(3)	Člen 11
Člen 6(1)	Člen 17(1)

Direktiva 1999/44/ES	Ta direktiva
Člen 6(2)	Člen 17(2)
Člen 6(3)	Člen 17(2)
Člen 6(4)	Člen 17(4)
Člen 6(5)	Člen 17(3)
Člen 7(1), prvi pododstavek	Člen 21(1)
Člen 7(1), drugi pododstavek	Člen 10(6)
Člen 7(2)	—
Člen 8(1)	Člen 3(6) in (7)
Člen 8(2)	Člen 4
Člen 9	Člena 19 in 20
Člen 10	Člen 22
Člen 11(1), prvi pododstavek	Člen 24(1), prvi pododstavek
Člen 11(1), drugi pododstavek	Člen 24(1), tretji pododstavek
Člen 11(2)	Člen 24(1), četrti pododstavek
Člen 12	Člen 25
Člen 13	Člen 26
Člen 14	Člen 27